

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **K. M.**, zast. JUDr. Michalem Račokem, advokátem se sídlem v Praze 1, Havlíčkova 11, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o částečný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2002, č. j. 26 Ca 74/2002-15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 1998, byla žalobci upravena od 22. 6. 1998 výplata částečného invalidního důchodu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. (o důchodovém pojištění) v platném znění, a to na částku 1910 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná uvedla, že k úpravě důchodu přistoupila po zjištění, že průměrný měsíční příjem žalobce z výdělečné činnosti v předchozím kalendářním roce byl vyšší než 66 %, ale nepřesahoval 80 % srovnatelného vyměřovacího základu, takže částečný invalidní důchod se vyplácí ve výši poloviny základní výměry a poloviny procentní výměry. Žalovaná odkázala na výši průměrného měsíčního příjmu žalobce v roce 1997, jež činila podle jejího zjištění 6510 Kč a odpovídala dosaženému příjmu 65 061 Kč a 61 dni vyloučených dob. Srovnatelný vyměřovací základ pak činil 8750 Kč, přičemž jeho výše byla stanovena vynásobením osobního vyměřovacího základu (průměrného měsíčního výdělku) 3852 Kč koeficientem 1,35 a koeficientem 1,6827 (stanoveným jako podíl všeobecného vyměřovacího základu za rok 1995 ve výši 8172 Kč upraveného přepočítacím koeficientem 1,1978 na částku 9788 Kč a všeobecného vyměřovacího základu za rok 1993 ve výši 5817 Kč. Částečný invalidní důchod v takto upravené výši pobíral žalobce po dobu jednoho roku, neboť dalším rozhodnutím žalované ze dne 7. 5. 1999, byla výplata jeho částečného

invalidního důchodu upravena od 22. 6. 1999 na 4100 Kč měsíčně vzhledem k tomu, že průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti žalobce v předchozím kalendářním roce (1998) nepřesahoval 66 % srovnatelného vyměřovacího základu a částečný invalidní důchod se mu tudíž opět začal vyplácet ve výši plné základní výměry a plné procentní výměry.

Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 3. 2002 upravila žalovaná částečný invalidní důchod žalobce od 21. 1. 1999 (tedy zpětně) podle ustanovení § 46 a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění na částku 4100 Kč měsíčně po zjištění, že průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti žalobce v roce 1997 nepřesahoval 66 % srovnatelného vyměřovacího základu (jak mylně uvedla v rozhodnutí ze dne 28. 4. 1998), a proto náleží žalobci částečný invalidní důchod ve výši plné základní výměry a plné procentní výměry. Takto se důchod upravuje za použití ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění jen tři roky zpět od uplatnění nároku. V odůvodnění žalovaná dále konstatovala, že od 22. 6. 1999 dosud (do data vydání napadeného rozhodnutí) je žalobci částečný invalidní důchod vyplácen v plné výši.

Ve včas podaném opravném prostředku žalobce namítal, že chybným postupem a chybným rozhodnutím žalované a jeho následnou nečinností došlo k tomu, že mu v roce 1998 a 1999 byl vyplácen částečný invalidní důchod v nesprávné výši, přičemž ke zjištění tohoto pochybení došlo až v okamžiku, kdy ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb. byl nárok na výplatu částečného invalidního důchodu za období červen až prosinec 1998 již promlčen. Touto skutečností byl pak žalobce zkrácen na svém právu na zákonné hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti v práci a to do výše 15 330 Kč. Žalovanému dále vytýká, že při formulaci odůvodnění napadeného rozhodnutí se dopustil pochybení, pokud uvedl, že důchod se upravuje tři roky zpětně od uplatnění nároku, neboť takové tvrzení neodpovídá skutečnosti. Pochybení, že invalidní důchod byl žalobci za období červen 1998 – květen 1999 nesprávně krácen, byl zjištěn samotným účastníkem řízení, tedy žalovanou. Žalobce, který není ekonom, spoléhal na praesumpci správnosti správních aktů a tudíž neměl důvod výši invalidního důchodu, tak jak byla v roce 1998 žalovanou vypočtena, přezkoumávat. Vyslovil přesvědčení, že má nárok na výplatu invalidního důchodu v celé výši, tedy po celé období, kdy byla výplata krácena. Poukazoval na článek 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje občanovi právo na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci; ač odst. 3 téhož článku deleguje úpravu podrobností na zákon, musí být taková zákonná úprava v souladu s ostatními ustanoveními Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobce má za to, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., tak jak je formulováno, odporuje obecným ustanovením Listiny, např. článku 4 odst. 3 a 4. Žalobce ničeho nenamítá proti omezení doby, za kterou lze vyplatit dávky důchodového zabezpečení zpětně, avšak porušení předmětných ustanovení Listiny spatřuje v určení rozhodného dne, od kterého lze počítat promlčecí lhůtu. Formulace „ode dne zjištění takového nároku“ je podle jeho názoru neurčitá a poskytuje správnímu orgánu prostor pro zvůli, kdy tento není nikterak kontrolován, kdy nárok zjistil a od kdy lze počítat tříletou lhůtu. Je pak zcela na jeho blahovůli, potažmo jeho zaměstnanců, kdy vezmou nárok za zjištěný, vezmou-li jej za zjištěný vůbec a uvědomí občana o jeho existenci. Může dojít i k situaci, kdy se zaměstnanec správního orgánu dopustí při výpočtu pochybení a později tuto skutečnost zjistí, avšak nemusí vždy občanovi zpětně upravit důchod na správnou výši z obavy před postihem ze strany zaměstnavatele. Byť tedy v ideálním případě může aplikace zmíněného zákonného ustanovení působit „erga omnes“ a nemusí být zneužita k tíži občana, je v něm skryt prostor pro individuální použití a též zneužití, což je v rozporu se zmíněnými ustanoveními Listiny, podle nichž lze základní práva omezit pro všechny případy, jež splňují stanovené podmínky a jež zakotvují povinnost šetřit tato základní práva a zapovídají zneužití

omezení práv k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Žalobce zdůrazňuje, že před zneužitím není občan chráněn ani další částí předmětného ustanovení, neboť fakticky nemá možnost s ohledem na komplikovanost určení výše důchodu tuto sám vypočítat. Dává proto podnět Městskému soudu v Praze, aby podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. pro jeho rozpor s článkem 4 odst. 3 a 4 Listiny a aby pro dobu, kdy bude věc projednávána Ústavním soudem řízení o opravném prostředku přerušil a poté, bude-li předmětné ustanovení zrušeno, aby vydal rozsudek, jímž se napadené rozhodnutí žalované zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k opravnému prostředku ze dne 1. 7. 2002 zdůraznila, že rozhodnutí ze dne 28. 4. 1998, jímž byla provedena úprava výplaty částečného invalidního důchodu žalobce je pravomocné, neboť nebylo napadeno opravným prostředkem. Pochybení, jehož se žalovaná při jeho vydání dopustila, bylo zjištěno dne 21. 1. 2002, kdy se žalobce dostavil osobně do úřadu žalované za účelem zjištění, jakého výdělku může dosáhnout v roce 2002, aby nedošlo ke krácení důchodu. Žalovaná poukázala na ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. a uvedla, že jí nezbylo než v souladu s tímto ustanovením chybu napravit potud, že dávku žalobci přiznala nejvýše však tři roky nazpět ode dne zjištění chyby. Navrhovala, aby soud přezkoumávané rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 9. 2002 opravnému prostředku žalobce nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil, když po vyhodnocení provedených důkazů, zejména důkazu zjištěním obsahu dávkového spisu žalobce, shledal postup správního orgánu a jeho rozhodnutí věcně správným. Odkázal zcela na ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. a ztotožnil se s názorem žalované, vyloveným při jednání městského soudu, že v případě zjištění chyby při výpočtu dávky je možno nárok přiznat jen tři roky zpětně ode dne zjištění, přičemž není rozhodující, kdo způsobil nesprávné vyměření dávky a zda se proti takovému rozhodnutí pojištěnec odvolal či nikoliv; důležitým je jediné zjištění, zda k nesprávnosti došlo. Neshledal důvod k přerušení řízení podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) o. s. ř. v souvislosti s ustanovením § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb. (o Ústavním soudu).

Ve včas podaném odvolání, adresovaném Vrchnímu soudu v Praze, opakoval žalobce námitky uplatněné v opravném prostředku a zdůrazňoval, že ani v opravném prostředku nepolemizoval s tím, že by napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v rozporu se zákonem, ale tvrdil, že aplikovaný právní předpis, konkrétně § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. je v rozporu s ustanovením článku 4 odst. 3 a 4 Listiny. Toto své tvrzení vyvozoval z dikce předmětného ustanovení, kdy je nárok na zpětnou výplatu dávek důchodu omezen tříletou lhůtou „ode dne zjištění takového nároku“. Znovu pak v této souvislosti opakoval možnost zneužití a svévolného omezení práva pojištěnce na výplatu dávky ze strany správního orgánu či jeho pracovníků. Při tak neurčité formulaci se totiž otevírá prostor pro svévoli správního orgánu, od kterého okamžiku nárok na výplatu dávek zpět přiznat.

Subjekty stojící před správním orgánem nejsou tak ve svých základních právech omezeny stejně pro všechny případy a je zde otevřen prostor pro újmu podstaty a smyslu základních práv. Soudu I. stupně vytýká nesprávné posouzení věci po právní stránce, pokud napadené rozhodnutí opírá o ustanovení, které je v rozporu s ústavním zákonem. Další odvolací důvod spatřuje v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, když z jeho odůvodnění nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Soud I. stupně se nevypořádal s tvrzeními v opravném prostředku a omezil se pouze na jejich výpočet a konstatování,

že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobce navrhoval, aby za účelem odstranění rozporu ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. s článkem 4 odst. 3 a 4 Listiny, předložil odvolací soud věc k přezkoumání Ústavnímu soudu a řízení po dobu jejího projednání před Ústavním soudem přerušil. Bez ohledu na skutečnost, bude-li takto postupováno, navrhoval zrušení rozsudku soudu I. stupně pro jeho nepřezkoumatelnost a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Domáhal se současně přiznání náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Jelikož Vrchní soud v Praze, jemuž byl spis s odvoláním předložen dne 20. 11. 2002, nestihl o odvolání rozhodnout, sdělil žalobci, že s ohledem na novou úpravu správního soudnictví budou všechna odvolací řízení u vrchních soudů, pokud o nich nebude rozhodnuto do 31. 12. 2002 ze zákona zastavena dnem 1. 1. 2003. Účastník tohoto řízení může do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí kasační stížnost podle zákona č. 150/2002 Sb. (soudního řádu správního – dále jen s. ř. s.), o níž rozhodne Nejvyšší správní soud.

Žalobce, řídě se tímto poučením, podal dne 14. 1. 2003 kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu, v níž uplatnil stížnostní důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy rozpor stěžovaného rozhodnutí se zákonem a jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V obsáhlé kasační stížnosti pak opakoval důvody uplatněné především v odvolání proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze, včetně návrhu na odstranění tvrzeného rozporu § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění s článkem 4 odst. 3 a 4 Listiny cestou předložení věci k přezkoumání Ústavnímu soudu s návrhem, aby po dobu projednání před tímto soudem Nejvyšší správní soud řízení přerušil a rozhodl až následně po rozhodnutí Ústavního soudu. Připomíná, že městský soud se tímto podnětem stěžovatele vůbec nezabýval a pouze konstatoval, že pro takový úkon z jeho strany nejsou důvody. Následně pak vydal rozhodnutí, které neobstojí z hlediska ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžované rozhodnutí bylo sice vydáno v souladu se zákonem, avšak v rozporu se zákonem ústavním. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů tak, jak již namítal i v odvolání. Bez ohledu na skutečnost, bude-li věc předložena Ústavnímu soudu, žádal, aby Nejvyšší správní soud s ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku tento rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a současně závázal žalovanou stranu k náhradě nákladů řízení stěžovateli k rukám jeho právního zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 zákona č. 150/2002 Sb. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Současně též neshledal důvod k využití oprávnění daného mu článkem 95 Ústavy k předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení souladu (rozporu) § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. s článkem 4 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod, neboť stěžovatelem tvrzený rozpor nezjistil.

Stěžovatel především namítal nesprávné posouzení právní otázky soudem pokud nevyužil svých oprávnění daných mu článkem 95 Ústavy a nepředložil věc Ústavnímu soudu k posouzení, přestože napadené rozhodnutí bylo sice vydáno v souladu se zákonem, avšak v rozporu se zákonem ústavním. Uváděl tedy jako důvod kasační stížnosti nesprávné posouzení právní otázky soudem - § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto směru třeba uvést, že nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal. Nejvyšší správní soud sdílí jeho závěr, že stěžovateli,

jemuž byla rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 1998 nesprávně upravena výplata výše jeho částečného invalidního důchodu na polovinu procentní výměry a polovinu základní výměry (aniž by pro takové opatření byly splněny podmínky), lze neprávem odepřenou výši dávky přiznat jen tři roky nazpět od dne zjištění takového pochybení. Jiný postup ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění neumožňuje, a žalovaná proto neměla při zjištění takového pochybení jinou možnost než tu, kterou realizovala napadeným rozhodnutím ze dne 21. 3. 2002, jímž znovu upravila výši částečného invalidního důchodu stěžovatele na částku 4100 Kč měsíčně až od 21. 1. 1999, tedy tři roky nazpět od data 21. 1. 2002. Pokud takové rozhodnutí správního orgánu označil Městský soud v Praze za zákonu odpovídající a věcně správné, neshledal Nejvyšší správní soud takové posouzení právní otázky soudem za nesprávné. Ostatně stěžovatel ani nenamítá nesoulad rozhodnutí se zákonem, avšak jeho nesoulad s článkem 4 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod, které vyvozuje z dikce předmětného ustanovení, v němž je nárok na zpětnou výplatu dávek důchodu omezen tříletou lhůtou „ode dne zjištění“, že důchod byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náležel. Má za to, že takto formulovaná právní norma umožňuje svévolné omezení práva pojištěnce na výplatu částečného invalidního důchodu, neboť neurčitou formulací otevírá prostor pro svévoli správního orgánu, resp. jeho zaměstnanců, od kterého okamžiku nárok na výplatu dávky zpětně přizná. Vyplývá z toho i rozpor s dalším ustanovením Listiny, a to článkem 2 odst. 2, kde je uvedeno, že státní moc lze uplatňovat v případech a mezích stanoveným zákonem. V daném případě lze však uplatňovat i státní moc takřka libovolně, neboť je na vůli státní správy, kdy uzná nárok za zjištěný a uzná-li jej za zjištěný vůbec.

Takto vyslovené pochybnosti Nejvyšší správní soud nesdílí. Stejně jako u mnoha dalších právních skutečností spojených s nároky oprávněných, dochází i u dávek důchodového zabezpečení ke změnám v těchto nárocích na jejich přiznání či výplatu. Z hlediska oprávněných osob je můžeme dělit na pozitivní a negativní. O pozitivní změny (ve prospěch oprávněných) jde např. tehdy, kdy po přiznání dávky od určitého data může vyjít najevo skutečnost, která datum, ke kterému se splnily podmínky nároku na výplatu dávky, ovlivní příznivě ve prospěch oprávněného. Při rozhodování o výši dávky může však též dojít k tomu, že tato výše není určena správně, tak, jak podle všech příslušných ustanovení určená být měla. Důvody mohou být různé – nejčastěji to však bývá nezjištění všech skutečností rozhodných pro určení výše konkrétní dávky konkrétního žadatele (nebo již důchodce), ať k tomuto nezjištění dojde opomenutím žadatele nebo rozhodujícího orgánu. Může též dojít k nesprávnému určení výše vyplácené dávky omylem uvedeného orgánu. Bez ohledu na důvod nesprávného určení výše dávky (či výše dávky, která má být vyplácena) má důchodce právo na úpravu její výše na správnou částku. Impulsem k úpravě může být jak úkon ze strany důchodce, tak i ze strany příslušného orgánu, který má při své úřední povinnosti možnost takovou nesprávnost zjistit. Stejně jako u nesprávného určení výše dávky může dojít ze stejných důvodů k jejímu odepření, ačkoliv podle všech rozhodných skutečností být přiznána měla. Zjistí-li se dodatečně, tedy po vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dávku, či o přiznání dávky v nesprávné výši, že dávka ve skutečnosti být přiznána měla, nebo že neměla být provedena úprava její výplaty v neprospěch pojištěnce (tak jak je tomu i v projednávané věci) je třeba vydat rozhodnutí o jejím přiznání či o úpravě její výše. Lze tak učinit zpětně, a to pro dobu tří roků počítaných nazpět ode dne uplatnění nároku na zvýšení nesprávně vyměřené nebo v nesprávné výši vyplácené dávky, anebo opětovného uplatnění nároku na dávku neprávem odepřenou, resp. ode dne, kdy orgán důchodového pojištění rozhodnou skutečnost mající za následek nutnost příslušné nápravy zjistil. Z uvedeného je patrné, že právo důchodového pojištění rozlišuje mezi nárokem a výplatou. Právní výsledky marného uplynutí času se pak týkají jen výplaty důchodu. Vyplývá to z ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož nárok na důchod

nezaniká uplynutím času, zaniká však nárok na výplatu důchodu nebo jeho části, a to uplynutím tří let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží. Podstatou platné právní úpravy tedy je, že nárok na výplatu dávky nebo její části zaniká, jestliže v době tří let ode dne, za který dávka nebo její část náleží (protože na ni i na její výplatu byly splněny podmínky) nebyl uplatněn nárok nebo nebylo zjištěno pochybení v úpravě výše důchodu předchozím rozhodnutím správního orgánu. Tato tříletá lhůta tedy neznamená, že po jejím uplynutí zanikla možnost takové nápravy, pouze stanoví, za jak dlouhou dobu zpětně lze výši dávky upravit nebo dávku přiznat. Jde tedy o zánik nároku na výplatu dávky uplynutím času (jeho prekluzi), přičemž nutno zdůraznit, že uplynutí času a reakce práva na něj, ať již formou promlčení či prekluze je právní kategorie známá ve všech právních systémech a platí též pro právo důchodového pojištění. Není tomu tak jen podle zákona č. 155/1995 Sb., ale bylo tomu tak i podle předchozích právních úprav. Právní úprava platná v České republice (obdobně však též právní úpravy důchodového pojištění v jiných právních státech) počítá též s možností, že výše dávky není určena správně a že z různých důvodů může dojít při jejím výpočtu k pochybení. Nevylučuje ani případy, že k takovému pochybení dojde ze strany příslušného orgánu. Na takové případy právě pamatuje ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, které ukládá příslušnému orgánu povinnost, zjistí-li takové pochybení, aby je napravil. Nárok na zpětnou výplatu dávky omezuje tříletou lhůtou. Takovou tříletou lhůtu ke zpětné výplatě dávek pak nelze počítat od jiného okamžiku než toho, kdy pochybení bylo zjištěno. Nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že taková právní úprava umožňuje svévolné omezení práva subjektu na výplatu částečného invalidního důchodu s odůvodněním, že se tak otvírá prostor pro svévoli správního orgánu, od kterého okamžiku nárok na výplatu dávky zpětně přizná. Takovou svévoli nelze bez dalšího pracovníkům správního orgánu podkládat, neboť pokud by byla připuštěna taková možnost, byla by tím narušena důvěra v systém sociálního zabezpečení. Navíc nutno dodat, že k prekluzi může dojít nejen na straně pojištěnce, ale též na straně nositele pojištění. Má-li totiž nositel pojištění nárok na vrácení důchodu resp. jeho části od účastníka řízení, zaniká takový nárok na vrácení důchodu uplynutím tří let ode dne, kdy orgán důchodového pojištění zjistil rozhodnou skutečnost, nejpozději však deset let od uplynutí doby, kdy taková skutečnost nastala. Ostatně nutno zdůraznit, že právě z důvodu možného pochybení lidského faktoru, je každé rozhodnutí správního orgánu důchodového pojištění přezkoumatelné soudem. Stejně tak tomu bylo i v případě rozhodnutí ze dne 28. 4. 1998, které však stěžovatel opravným prostředkem nenapadl. V takovém soudním řízení by nepochybně došlo k odhalení chyby a právě jen pro případ, že opravný prostředek podán není a k odhalení chyby nedojde, je zde dána záruka ustanovením § 56 odst. 1 písm. b), že tak lze učinit ještě dodatečně, avšak nejvýše tři roky nazpět ode dne zjištění pochybení. V žádném případě nejde o ustanovení, které by bylo v rozporu s ustanovením článku 4 odst. 3 a 4 Listiny, podle něhož zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky, neboť tato zásada není tímto ustanovením porušena. Nelze rovněž říci, že by tímto ustanovením nebylo šetřeno podstaty a smyslu při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod k předložení věci Ústavnímu soudu, jak navrhoval stěžovatel.

Pokud jde o stížnostní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který stěžovatel spatřuje v nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze pro nedostatek důvodů, lze připustit, že se uvedený soud příliš nezabýval vztahem mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé, nicméně jeho závěr o zákonnosti rozhodnutí správního orgánu je věcně správný. Nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí lze konstatovat tehdy, mohla-li mít

taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; k tomu však v daném případě nedošlo.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl v řízení úspěšný a správnímu orgánu právo na náhradu nákladů řízení ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 25. 2. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu